

Spontánní cesta na KVIFF

Byla sotva půlka prázdnin. Projížděl jsem Instagram a vyskočil na mě příspěvek o filmovém festivalu v Karlových Varech. Tam bych se jednou moc rád podíval, pomyslel jsem si. Věnoval jsem příspěvku dalších pár vteřin své pozornosti, pak jsem přešel prstem dál a nechal se bombardovat další vlnou vjemů a informací z internetu.

O několik dní později jsem se o festivalu mimochodem zmínil mamince. „A nechtěl bys tam letos jet?“ zeptala se. „Mohli bychom zkusit najít nějaké ubytování a vyrazit na prodloužený víkend.“ Chvilku jsem přemýšlel, i když moje odpověď byla jasná. Pojedeme do Karlových Varů!

Následovalo úmorné hledání ubytování. Po několika nepodařených pokusech jsme objevili krásné apartmány v Lokti. Znamenalo to patnáctiminutovou cestu autem do Varů – nic ideálního, ale bylo to dostačující. Útulnost apartmánů tento nedostatek vynahradila víc než dost. Teď už chyběla jen maličkost. Sehnat lístky na promítání filmů.

Předprodej vstupenek začínal ve čtvrtek 19. srpna v 8:00 hod. Vzhledem k tomu, že jsme náš příjezd plánovali kolem třetí hodiny odpolední, jsem měl (oprávněný) strach, aby na mě nějaké lístky zbyly. Tento docela velký problém vyřešil můj skvělý bráška. Zajistil mi koupi vstupenek, takže jsem si je odpoledne mohl beze spěchu vyzvednout.

Díky tomu jsem měl prostor užít si fantastickou atmosféru festivalu. Podle zpráv měl letošní ročník menší návštěvnost, ale z mého pohledu byla v Karlových Varech lidí spousta. Navíc z devíti projekcí, na kterých jsem během tří dnů byl, nebyl plný sál asi jenom na jedné.

Když se zpětně podívám na program festivalu, mrzí mě, že jsem neměl obraceč času Hermiony Granger z Harryho Pottera – díky němu bych snad stihl všechny ty zajímavé filmy a části doprovodného programu, na které mi nezbyl čas. Na druhou stranu, i bez něj jsem měl trošku problém nabitý program zvládnout. Kvůli půlnoční projekci filmu „Zelený rytíř“ jsem usnul kolem čtvrté hodiny s vědomím, že za pět hodin budu zase sedět v kině.

Ale i přes únavu jsem si všechny filmy moc užil. Kdybych na festivalu nebyl, nepoznal bych zajímavý styl japonských dramát, nezažil bych kouzelné „V ulicích Paříže“ natočené na jeden záběr, uniklo by mi citlivé observační středoškolské drama z Ukrajiny „Zem je láva“ a neviděl bych zvláštní převyprávění ještě zvláštnější pověsti v islandském filmu „Ada“. A navíc, musel bych dlouhé týdny čekat na oficiální uvedení do kin epické (a přesto komorní) artušovské legendy „Zelený rytíř“.

Z pětapadesátého ročníku KVIFF jsem si odnesl pěkné tričko a čepici, spoustu vzpomínek na krásné filmy a úžasnou atmosféru. A především chuť účastnit se toho všeho i příští rok.

Adam Kaprál

Nevenčíme jen psy, ale i kola

Už je to konečně zase tady, čas radosti, volnosti, pohody! Ne, teď o škole opravdu nemluvíme. Tahle myšlenka se mi honila hlavou v červnu. Možná jsem tomu až trochu nemohla uvěřit, uteklo to tak strašně rychle, ale další školní rok byl za mnou. Přišlo léto a mně se, stejně jako v nové písničce od Lorde, něco zmocnilo, kalendář se mi zaplnil a já byla připravena do toho kopnout arozeběhnout se. Cíl: pohoda. No, a teď tu sedím, je chladné zářijové ráno a je mi zima. Mám ale úsměv na tváři, protože jsem si právě vzpomněla na jeden z momentů svého léta.

Mamka mi někdy v půlce června řekla, že letos pojedeme na dovolenou jenom po Česku. Mně to nevadilo, ještě je tolik míst, která jsem u nás neviděla. Nechala jsem rodičům úplnou volnost, určitě něco fajn vymyslí. O dva týdny později jsem tlačila kolo v 30 stupních do kopce po louce v Bílých Karpatech. Já jsem to kolo NESLA až na vrchol asi tři hodiny. To už se dalo nazvat: „Jdeme vyvenčit kolo!“ nebo „Bereme kolo na procházku!“ Rodičům venčení kola zvláštní nepřišlo. „Nadechni se toho čistého vzduchu,“ a „Támhle ta krásná slovácká chaloupka.“ Došla nám voda, pít se daly jenom litry potu a na chaloupku se mi skutečně koukat nechtělo. V tu chvíli jsem změnila motto. Cíl: přežít dalších deset dní. Asi není nic, co by rodiče neudělali pro krásný výhled. Možná toho ale i oni měli v závěru naší cyklistické vycházky dost, a proto nesmutnili, když jsme se vyšplhali na vrchol a zjistili jsme, že tam není žádný výhled. Všichni jsme se těšili, až konečně ucítíme pocit jízdy z kopce a studený vzduch, který před sebou spolu s kolem rozrazíme. Mně se však toto toužebné přání nesplnilo a s rozbitým řetězem jsem kolo venčila i cestou dolů.

Přestože jsem se ten den (a podobných bylo ještě několik) opravdu neusmívala, teď na to vzpomínám jako na zábavné týdny plné slunce, koupání, smíchu, halušek, hraní na kytaru, hodně frgálů, zpívání, třešní, výletů, borůvek a hlavně... pohody.

Magdaléna Turnbull

Životní moudrost získaná na Orlíku 2021

Takto je nadepsán papír, který jsem při sobotním úklidu našla. Přečetla jsem si ho a došla jsem k názoru, že by byl hřích nechat si tento poklad jen pro sebe.

Na jedné nevýrazné a polozapomenuté letní dovolenosti jsem se naučila:

- „Říká se, že nejdřív ti život otravují rodiče a pak děti. Mně se mezi to podařilo vmáchnout osmnáct let.“ Klára
- Jsem Hermiona a je to na mně vidět.
- Všechno jde, pokud na to máš dost silné nervy.
- Až budeš dospělá, budeš svobodná, pokud to budeš umět. Dokážeš se to naučit?
- Cestovat se dá i jinak než po hotelech.

- Jsou lidé, kterým nemám co vyprávět, protože jsem v porovnání s nimi zkrátka nic nezažila.
- Plavat se dá i na výlet!
- Roli matky lze pojmout na milion a jeden způsob.
- Existuje maminka (a možná je ta nejlepší na světě), která jezdí na motorce.
- Plyšák je nedílnou součástí příručního zavazadla.
- Jakmile bude někde už jen dobře, zvedám kotvy!
- Děti mne mají rády.
- Ani s usměvavou Emilkou nevydržím věčně.
- Jůlinka by ošklivé oblečení nenosila.
- Existují děti natolik zmlsané, že jedí pouze palačinky a omelety, a taky tatínci, u kterých to projde.
- I dítě, které vypadá jako nejhodnější na světě, občas ztropí scénu.
- Vědci jsou celkem normální lidé...
- Loučení téměř fyzicky bolí

Anežka Malínská

Plyšáci mého štěněte jsou hezčí než ti moji

Jeden z mých nejoblíbenějších je šedý pískací zajíček s červeným šátkem okolo krku. Zrovna teďka ho Ben, můj tříměsíční Shetlandský ovčák, neúnavně žužlá. Vypadá to, že ho to zatraceně baví. Je zábava pozorovat, jak se se zajíčkem v tlamě plazí jako voják ve vysoké trávě k okraji pohovky.

Písk. Písk, písk. Najednou ticho.

„Bene, počkej, spadlo ti to. Hned ti to podám prosimtě, čekej. Tak, vem si to.”

Písk, písk.

Písk. Znovu ticho.

„Už zase? Čekej, já ti to podám.”

Chvíli ještě svého zajíčka hypnotizovaně žužlá, po chvíli se převrací na bok, plyšáka bere na milost a začíná usínat.

No nejsou štěňata sladká, když konečně usnou? Nejsou sladká, když vás konečně přestanou štípat do rukou, žrát hlínu z květináče, krást utěrky a

zalézat pod postel? Spící pes je prostě skvělý pes. Taky bych spala. Celá tahle sobota je taková ospalá. Mám rýmu. Slunko se schovalo za bledě šedé mraky a začalo být chladno. Což je ideální počasí, pokud chcete jít třeba do lesa. Shodou okolností jsem zrovna dneska v lese byla (Dost dobrý, co? Jo, já vím.). Sice mi bylo pěkně blbě, protože rýma je krutá věc a taky protože bylo kupodivu dusno, ale nic z toho vlastně není důležité v porovnání s tím, co se mi v tom lese stalo. Přátelé, představte si, že jsem zblízka viděla jelena. Je až směšné, jakou radost mi to udělalo. Až když jelena uvidíte na vlastní oči, dojde vám, jak majestátní, kouzelné a nádherné zvíře to je. Jeden by nad jeho krásou brečel. Doufám, že toho mladého jedince s ještě nedorostlým paroží, kterého jsem potkala, nikdo v blízké době nesestřelí a neudělá si z něj oběd. Ale dost o jelenech.

Bože, dneska je opravdu ospalý počasí. Ale to nevadí. I přesto je život docela fajn.

Tereza Lafková

Expedice Ralsko

O programu DofE jste již určitě všichni slyšeli. Rovnou říkám, že já to vzdala už na začátku, ale moji spolužáci se do programu odvážně pustili. Nabídce jet s nimi na expedici jsem ale neodolala, bylo mi jasné, že bych přišla o spoustu skvělých zážitků! Po dlouhém lockdownu to navíc byla vítaná změna! No a tak jsme začali s přípravou.

Jelo nás sedm, čtyři "dofáci" Pája, Martin, Anežka a Danča a tři "nedofáci" – já, Naty a Šimon. Jako první jsme řešili místo a cíl. Bohužel cíl "přežít" nestačil, takže po delší diskusi jsme se shodli na výpravě do zaniklých vesnic v okolí Ralska. Hlavním plánovačem výpravy se stal Martin, musím přiznat, že bez jeho organizace bychom asi nikam neodjeli. Ostatní jsme si rozdělili zbylé úkoly a hlavně náklad. Protože jsem uměla používat plynový vaříč, připadlo na mě společně s Anežkou a Pájou sestavit jídelníček. Jenže i z této banality se vyklubal problém, z navržených jídel jsme se všichni shodli jen na dvou.

Doprava na místo byla asi největší oříšek, autobusy do této odlehlé krajiny jezdí jen v pátek a neděli a my tam měli strávit jen jednu noc. Do logistiky se nakonec zapojili ochotní rodiče, kteří nás měli na domluveném místě v sobotu vyzvednout. Vypadalo to, že vše je domluveno a vyřešeno, problémy se ale objevily už ve čtvrtek večer před expedicí. Jednoduše řečeno, věcí bylo moc a místa v krosnách málo. Brali jsme dva stany – jeden já a druhý Šimon. Zabralo mi asi tři hodiny vše naskládat do batohu, jenže když jsem ho dala na záda, málem jsem se převážila. Ze zpráv na mobilu jsem zjistila, že nejsem jediná. Moc jsme toho asi nenaspali, ale ráno všichni naštěstí vstali a mohli jsme vyrazit.

S Pájou a Šimonem jsme jeli vlakem z Libčic. Po pěti krocích se ukázalo, že přidělat spacák ke krosně není až tak jednoduchý úkol, a tak Pája ten svůj táhla na provázku za sebou. V Kralupech jsme už s ostatními nasedli do vlaku do Neratovic, kde jsme přesedli na vlak do Mnichova Hradiště. Odtud jsme pokračovali autobusem s řidičem, který nás chtěl vyhodit už jen kvůli našim krosnám. Cestou jsem zjistila, že jsem nakonec jediná, komu se do batohu vešel i stan. Šimon totiž teprve při balení zjistil, že jejich stan rozhodně není objemem ani váhou určený na pěší túry. Naštěstí jeho rodiče strávili víkend blízko a byli ochotni stan v pátek večer přivést a ráno zase odvézt.

Naše první zastávka nebyla moc daleko od místa, kde nás vyložil autobus. Bylo už po poledni, a tedy čas oběda. Zastavili jsme u jakési zavřené hospody na kraji vesnice, zprovoznili vařič a připravili bramborovou kaši a řízky. Po obědě jsme umyli nádobí v potoce, samozřejmě eko jarem a eko houbičkou – co bych dala za normální houbičku!

Další zastávka už byla u zaniklé samoty Zábělce. Cesta tam byla delší a kopečky nám se zátěží na zádech daly zabrat. Na místo jsme ale došli a po chvilce odpočinku jsme se vydali objevovat. V těchto místech bydlelo původně převážně německé obyvatelstvo, když v roce 1945 skončila 2. světová válka, byli Němci odsunuti a domy zůstaly opuštěné. Oblast nakonec zabrala armáda a z Ralska se stal vojenský výcvikový prostor. Proto jsou zde namísto osad a vesnic už jenom zbytky domů a někde ani to ne. Na první pohled to vypadalo, že nic nenajdeme, ale nakonec jsme objevili hned čtyři bývalá stavení. U některých se dal snadno rozeznat půdorys, jeden dům měl sklep a komín a jeden byl nejspíše bývalá stáj, jak jsme usoudili podle kusu koryta. Zatáhlo se a začalo pršet, tak jsme nasadili pláštěnky a pokračovali dál.

Další zastávkou měla být zaniklá vesnice Krby, bohužel jsme nenašli odbočku a v dešti se nám nechtělo bloudit lesem, tak jsme pokračovali rovnou na místo noclehu. Tábořiště jsme rozložili pod stromy hned u cyklostezky, o pár metrů dál byla louka posetá pampeliškami (a klíšťaty) s úžasným výhledem na Ještěd a Jelení vrch, na druhé straně cesty obora s jeleny a zubry.

Postavili jsme můj stan pro dvě a půl osoby (A ano, vešly jsme se tam tři.) a čekali na Šimonovy rodiče a jeho stan pro čtyři (Do kterého by se nás ale realisticky vešlo klidně dvacet.). Po večeri se na obloze ukázal ten nejhezčí západ slunce, jaký jsem kdy viděla. Za Jelením vrchem se obloha postupně z modré přes sytě oranžovou zbarvila do úchvatně rudé až fialové. No, jako z pohádky! Následoval ještě

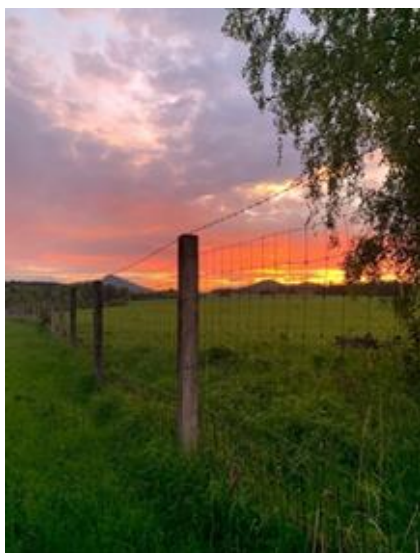
večerní průzkum bývalé vesnice Dolní Novina, to ale nebyl příliš dobrý nápad. Tráva v oboře byla vysoká a mokrá, po chvilce jsme všichni měli v botách louže. Nakonec jsme sice objevili asi dvě budovy, ale už jsme skoro neviděli a tma zavelela k návratu. Pár z nás to ale vzalo ještě přes Lánův kopec, na kterém jsme objevili starou vodárnu. Byl to takový tmavý průchod a Anežka příhodně začala mluvit o hororech, tak jsme raději vzali nohy na ramena a podrobnější průzkum odložili na ráno.

Večer jsme se všichni nahrnuli do Šimonova párty stanu. Hráli jsme černé historky a povídali si, když jsme tu najednou zaslechli něco podezřelého. Abyste to pochopili – Danča nám před expedicí sdělila, že Ralsko je krajem vlků. Když jsme tedy uprostřed zábavy uslyšeli dlouhý, táhlý zvuk, lekli jsme se, že je to jejich vytí. Po chvíli jsme vyhodnotili, že to bude spíš siréna, ani to nás ale moc neuklidnilo. Trochu vyděšení jsme se rozešli do stanů a některé z nás pak vlci honili asi i ve spánku.

Budíček byli domluvený na půl devátou, ale už v osm nás probudilo veselé: „Dobré ráno, budíček, vstáváme“. Zmatení jsme vykoukli a zjistili, že je to paní profesorka Sikorová, která nás v dešti, a ještě ke všemu na kole přijela zkontrolovat (no klobouk dolů)! Po jejím odjezdu následovala snídaně, úklid a skládání Šimonova megastanu, pro který si přijeli jeho rodiče. Do toho mého jsme schovali všechny věci před deštěm a vrátili se do obory. Za světla to bylo mnohem lepší. Našli jsme starý náhon a asi dva domy se zachovalými sklepy. Taky jsme zjistili, že vodárna není tak děsivá, ale je v ní pěkný nepořádek. Vše jsme nafotili a vrátili se pro věci.

Nakonec vykouklo sluníčko a my se vydali dál. Byl to asi nejdelší úsek, ale počasí nám přálo. Kolem poledne jsme dorazili do dvora Medný, bývalé zemědělské usedlosti a později vojenské hříbárny. Zde jsme našli nejzachovalejší budovy. V jedné byla po stranách koryta, takže jsme usoudili, že šlo o hříbárnu, druhá vypadala jako malý rodinný domek. Po zdokumentování následoval oběd a poslední úsek pochodu. Konec výpravy byl ve vesnici Náhlov, kde jsme navštívili výstavu vystěhovalectví do Brazílie a zaniklých vesnic. No a tím naše dobrodružství skončilo. Domů nás odvezli rodiče a my se po návratu šli pořádně vyspat. Postel je přece jenom postel.

Myslím, že i přes určité zádrhele nám celá výprava dala víc, než jsme čekali. Všichni jsme se naučili určité samostatnosti a dozvěděli se spoustu nových věcí. A hlavně jsme si to společně užili. Takže pokud vám přes online výuku chyběli přátelé, zabalte se a vyjeďte spolu do divočiny. A pokud byste se rozhodli pro Ralsko, nebo vás historie této oblasti zaujala, koukněte na jejich web www.visitralsko.com, kam budeme posílat i medailonky z naší výpravy.

Lenka Vašicová

Trojповідka

Sejdou se tři náhodně vybraní lidé, domluví si téma a pořadí. První napíše povídku, druhý na něj naváže, třetí celé dílo zakončí. Tento skvělý nápad není můj, jeho autorem je René Nekuda. Já jsem si ho ale už delší dobu chtěla vyzkoušet.

Když mě Terka oslovila, jestli nechci někdy zkusit psát společně, neváhala jsem. Pro třetího jsme nešly daleko, koho jiného než Adama si přát? Vymysleli jsme si téma (Děkujeme, náhodný generátore!) a pořadí. A v uměleckém vytržení jsme se dali do psaní. Nevím, proč jsem si myslela, že to budeme vyrábět týden, když to ve výsledku netrvalo ani 24 hodin!

Pokud vás tento roztomilý projekt zaujal, vyplňte, prosím, tento krátký dotazník :)

Dojič hadů

Daniela našli na bílé dlážděné podlaze laboratoře, na níž byl kromě jeho bezvládného těla i had, který zlověstně syčel na dvojici Danielových spolupracovníků. Stáli tam ve dveřích, jeden vysoký a vrásčitý, druhý malý a zavalitý, oba šokovaní. Takhle nehybně tam stáli několik sekund, než si uvědomili, že pokud nebudou rychle jednat, mohli by skončit stejně jako jejich kolega. Had je taky málem uštknul, když ho odchyťovali, ale jen málem. Artur, ten vyšší z nich, se na Daniela začal hněvat, jelikož pravidla se neporušují a v laboratorním řádu je přece tučným písmem napsáno, že dojič hadů se na pracovišti nikdy nesmí pohybovat sám, právě protože by ho mohl kousnout had a svým jedem ho bleskurychle zabít. Což se asi před hodinou stalo Danielovi. Tomu blbci stejně šlo vždycky jenom o peníze, říkal si Artur. Očividně mimo pracovní dobu Daniel načerno odebíral hadům v laboratoři jed, který potom za nekřesťanské peníze prodával farmaceutickým společnostem. To samozřejmě dělal i v pracovních hodinách, v tom přece spočívala jeho profese, ale jeho astronomický plat mu asi nestačil – proto dělal to, co dělal. Povolání dojiče hadů je nebezpečné jako takové, ale je ještě nebezpečnější, když člověku při odběru jedu nikdo neasistuje.

Ale co na tom sejde. Nemá smysl být naštvaný. Na mrtvého člověka už stejně křičet nemůžete, nemůžete mu ani citovat laboratorní řád.

Artur se otočil na patě a beze slova odešel z laboratoře. Jeho kolega za ním něco zmateně pokřikoval, ale on ho neposlouchal. Vyšel z budovy. Jak šel dlouhým krokem šedivým městem, připomínal díky své kostnaté postavě, bledému obličejí, velkým světlým očím a kamennému výrazu smrtku. Děti, které zrovna šly do školy, ho radši obcházely velkým obloukem.

Díval se přímo před sebe. Daniela vlastně vůbec neznal, jen věděl, že je zatraceně chamtivý. Vždycky, když spolu úspěšně odebrali nějakému tomu chřestýši jed, začal se Daniel tvářit nesmírně pyšně. Prostě jako někdo, kdo ví, že právě udělal velké kšeft. Vždycky mu šlo jenom o peníze, opakoval si v duchu Artur, zatímco mířil k jeho domu.

Jednou po práci svého bývalého kolegu vezl domů, během cesty neřekli ani slovo, na konci si jen vyměnili chladné nashle. Takhle se dozvěděl, kde bydlí, ale nikdy tam podruhé už nejel. Neměl proč. Neznali se.

Artur často jednal impulzivně. Když ho něco napadlo, hned to udělal, aniž by nad tím jakkoliv přemýšlel. Teď takhle impulzivně klepal na přední dveře domu obloženého červenými cihlami. Klepal bez přestávky, možná minutu v kuse. Ťuk, ťuk, ťuk, ťuk, ťuk. Někdo mu konečně prudce otevřel. Na prahu se objevila dáma malého vzrůstu. Vykulené oči, rozčuchané vlasy, jemné vrásky kolem očí, vypelichaný župan. Zjevně Danielova paní, teď vlastně vdova. Asi ji vzbudil.

„Co tu proboha děláte? Děje se něco?“ vyštěkla na něj, potom na něj pár vteřin zírala. On zíral na ni. Trapné ticho. Stáli tam a kulili na sebe oči.

Artur se krátce nadechl. „Daniel je mrtvej.“

Žena tam pořád jen ztuhle stála, párkrát zamrkala, nic jiného.

„Hele, myslím, že byste měl něco vidět. Pojdte dovnitř,“ řekla s už méně šokovaným výrazem.

Artur čekal všechno, jenom ne tohle. Nepřišel totiž žádný pláč, ani křik. To je jedno. Nepřemýšlel nad tím. Nejistě vyrazil za ní.

Prošli rychlým tempem celý dům – byl plný tmavého nábytku, na několika místech se houpaly draze vyhlížející křišťálové lustry, jinde byly orientální koberce nebo bohatě zdobené tapety. Vyšli dvoje, možná troje schody – nepočítal to, byl příliš zmatený. Nevěděl, co dělá.

Vtom se zastavili u malého žebříku. Rozčuchaná dáma se otočila, podívala se na něj stejně, jako se maminky dívají na své děti, když jim chtějí něco vysvětlit. Artur přitom byl o deset jedenáct let starší než ona.

„O tom, co teď uvidíte, nesmíte ani ceknout. Chci ale, abyste věděl pravdu. Zasloužíte si to. A teď za mnou.“

Vyšplhala po žebříku na půdu, Artur vylezl za ní. Praštil se do hlavy o trám, hned jak se napřímil. Až teď mu došlo, že ta ženská je snad o dvě hlavy menší než on – ne že by to něčemu vadilo. Přikrčil se a rozhlédl se kolem. V přítmi půdy uviděl asi sedm skříní z bukového dřeva, všechny na chlup stejné. Z lkey. Určitě byly z lkey.

Žena si jako by nic spravila svoje pantofle se zaječími oušky. Byly jí moc velké.

Došourala se ke skříní, která byla nejvíc vlevo. Otevřela ji. Pak druhou. A třetí. A další. Když byly všechny otevřené, dovolil si Artur přistoupit blíž. Ve špatném světle napoprvé nepoznal, co v nich je.

Zarazil se. Pak přišlo zmatení. Leknutí – málem vykřikl. Studený pot, zrychlený tep. Nic nechápal. Znovu se v šoku omylem praštil do hlavy, otočil se na svou průvodkyni a nadechl se, že něco řekne. Nebylo ale co říct. Mohl sice začít klít, ale to mu maminka jako malému vždycky zakazovala. Takže klít nebude.

V každé ze skříní bylo něco, co vypadalo přesně jako Daniel. Všechno to vypadalo jako lidská těla s rudými tvářemi, hustými kníry, tlustými brýlemi a tmavými vlasy. Všechno to na sobě mělo nějaké polotriko a bílý laboratorní plášť. Přesně to, co Daniel nosíval v práci.

Žena přešla k jednomu z nich. Poplácala ho po tváři.

„Bré ranko, udělej mi kafe, prosím,“ ozval se Danielův hlas.

Žena takhle poplácala i zbytek Danielů, všichni najednou procitli a začali prosit o kávu.

Všichni zněli jako Daniel. Všichni byli Daniel.

„Co to do háje je?“ Artur byl zmatenější a zmatenější.

„Tolik Danielů jste nikdy neviděl, co?“ uchechtla se. „Klid, vysvětlím vám to. Nemůžu pracovat, a tak jsem si vytvořila Daniela, aby zajišťoval peníze. A taky jsem postavila zbytek vašeho pracovního týmu. Jejich záložní verze mám ve sklepě. Daniel je první síla, která umřela – i když vlastně neumřel. Umělá inteligence neumírá,“ řekla se skoro neznatelným úsměvem.

„Ale jak jste se k tomu dostala? Jak je to možné? Jaktože nemáte práci, když umíte dělat tyhle věci? Jak? Jsem jedinej člověk na pracovišti? Proč, do prkýnka?“ Byl teď klidnější, zčásti snad i fascinovaný, ale otázek jen a jen přibývalo.

„Chlape, to je moc dotazů najednou. Bude to nadlouho. Prostě mě lidi na významných místech nemají rádi. Dlouhá historie. Dáte si čaj? Vysvětlím vám to.“

Artur na ni zase tupě zíral. Do práce ho nic netáhlo, domů taky ne.

„Dobře, ale čaj piju jen zelený.“

„Žádný problém. Začneme tedy.“

Tereza Lafková

--

Artur přejížděl prsty po květinovém vzoru sedačky. Promnul si čelo. Ještě pořád ho trochu bolelo z těch dvou ran – nebo to možná bylo ze zvláštních událostí poslední hodiny. Žena přišla s dvěma šálky čaje a konvicí a položila je na nízký mahagonový stůl. Oba šálky naplnila nazelenalou tekutinou a útulnou místností se rozlínula vůně zeleného čaje. Artur se jemně nadechl příjemného oděru.

„Udělala jsem jasmínový, nevádí vám to?“ zeptala se s úsměvem žena.

Artur zavrtěl hlavou. „Nevadí.“ Vzal šálek a opatrně si usrkl. V ústech se mu mísila lehká trpkost a nasládllost specifické chuti jasmínového čaje. Jeho oblíbený. Na pár vteřin zavřel oči a opájel se skvělým pocitem. Zhluboka se nadechl a s hlasitým povzdechem vydechl. Položil šálek zpět na své místo a podíval se na usmívající se ženu, usazenou v křesle před ním.

„Co jste zač?“ zabručel.

Žena si sundala pantofle se zaječími oušky a pohodlněji se usadila v křesle s velmi podobným vzorem květin, který Artur před chvílí obdivoval na sedačce. Upřeně se podívala na Artura. „Pro začátek: můžete mi říkat Anna. Jak dlouho v laboratoři pracujete?“

„Asi čtyři roky,“ odpověděl.

Anna se zatrpkle usmála. „Kdybyste přišel o dva roky dřív, uviděl byste Daniela umřít poprvé. Jakože – umřít doopravdy. Tehdy se mi ještě nepodařilo prosadit moje bezpečnostní požadavky. Po tom incidentu jsem se rozhodla ignorovat jakékoliv protesty a prosadila jsem a zrealizovala svůj dlouholetý návrh.“

Artur se zamračil. „Těma protestama myslíte... Protesty od vedení?“

Žena se uculila. „Kdepak. Já jsem vedení. Před osmi lety jsem založila jednu z prvních soukromých laboratoří, které se zaměřovaly na extrahování hadího jedu. Velmi brzy se o nás začaly zajímat vládní organizace, které nám neustále chtěly lézt do zelí. Všichni měli strach z pokroku a neustále nás brzdili etickými otázkami a zákonem. Jako bychom byli nějakí zločinci.“

Artur se stále držel své zamračené grimasy. „Ty otázky se asi netýkaly dojení hadího jedu, co.“

Anna si při mluvení začala hrát s pramenem svých rozcuchaných vlasů. „Netýkaly. Mým – naším – dlouholetým cílem bylo nahradit ohrožené pracovníky umělou inteligencí. Samozřejmě, cesta byla plná překážek. Komplexita umělé inteligence potřebná pro tohle povolání je úplně jinde než třeba u systémů, které samostatně řídí auta. Taky byla spousta problémů s pracovníky, kteří těžko snášeli, že jim roboti seberou práci. A samozřejmě, vláda nezapomněla do našich věcí pravidelně strkat nos a neustále omílat etiku a ohánění se zákony,“ drmolila. Na chvíli se odmlčela a natáhla se pro svůj šálek. „Ale dost o mých problémech,“ řekla a napila se čaje.

Artur se poškrábal na bradě. „Koho myslíte tím, když o sobě mluvíte v množném čísle? Někdo to s váma celý vede?“

„Laboratoř se mnou vedl Daniel...“ Anna sklopila oči. „Daniel byl můj bratr. Na všem jsme pracovali spolu. Bohužel si práci dojiče hadů nikdy nenechal rozmluvit. Brala jsem to jako otázku času, kdy se mu něco stane. On mě vždy sebejistě ujišťoval, že má vše pod kontrolou a žádný had mu neublíží.“ I přes smutek ve svých očích se Anna jemně uchechtla. „Nikdy si nenechal nic rozmluvit.“

Artur po chvíli prolomil ticho: „Co se vůbec stane s... Danielovým tělem?“ Artur si vzpomněl, jak mu jeho spolupracovník řekl, že se o vše postará. „A jak je možný, že ho jed zabil, když... Když to ani není člověk?“

Anna přikývla. „V laboratoři se o tělo postarají. Ale odpověď na druhou otázku...“ na chvíli se zarazila, „je trošku složitější. Možná vám to jednou vysvětlím.“

Artur začal neklidně klepat nohou o zem. „Takže jestli to chápu správně... Daniel bude dál chodit do práce, jako by se nic nestalo? Žádná nehoda nebyla a nikdo neumřel?“

Anna odpověděla přikývnutím. Frekvence klepání Arturovy nohy o zem se zvýšila. Artur zabořil hlavu do dlaní a promnul si spánky. To je šílený, pomyslel si. To je šílený.

„Chápu, že je toho na vás teď moc. Nechám vám trochu prostoru na to, abyste to mohl vše zpracovat,“ řekla jemným hlasem Anna. „Dáte si ještě čaj?“ uculila se. Po rázném kývnutí dolila Arturov šálek. Oba chvíli tiše seděli. Anna s klidnou trpělivostí sledovala Artura. On marně hledal způsob, jak uklidnit svou klepající nohu a těkající mysl.

Po třech minutách ticha se Anna tiše zeptala. „Jste v pořádku?“ Artur neslyšně zamručel. Popadl šálek, vyklopil do sebe čaj a podíval se na dno. Na jazyku ho páčila ještě jedna otázka, ale zatím se ji neodhodlal vyslovit nahlas.

Adam Kaprál

--

Anna ho soustředěně pozorovala. Bylo by jí ho přišlo líto, kdyby sebe nelitovala mnohem víc. Proč si svého jediného živého zaměstnance nevybrala sama? Tohle by nepřijala, na to byl... moc normální.

Hroutil se z toho, že celé roky pracoval s roboty a nevěšil si toho. Vyděsilo ho, když viděl Daniely. Přála by si, aby byl... fascinovaný. To by totiž byla Robertova reakce.

Stále se dívala na Artura. Vysoký, štíhlý, s vrásčitou tváří. Nemohla na něm najít nic nevěšedního, ačkoliv se hodně snažila. Ani pohledem by o něj nezavadila, kdyby ho minula na ulici. Takových lidí bez tváří a beze jména jsou na světě miliardy. Nechtělo se jí věřit, že by jeden z nich mohl pracovat jako dojič hadů, který je královsky placený za to, že ho jediná chyba může stát život.

Až příliš pozdě objevila mezeru ve svých plánech. Čím déle na Artura hleděla, tím jasněji viděla, že to není ten pravý.

Robert byl jeho pravým opakem. Toho si sama zvolila a byla to chyba málem fatální. Hodně jí pomohl, zdokonalil její roboty, jen díky němu poslední dva roky předstírají dýchání (Pane bože, Artur dva roky pracoval s lidmi, kteří nedýchají, a nevěšil si toho!), vlastně jen díky němu se dostala ve svém výzkumu tak daleko, bez něj by Danielové zdaleka nebyli tak dokonalí, ale... Tuhle laboratoř bral jako pouhý začátek. Jako testovací místo. Nespokojil se s penězi a prostorem k svobodnému bádání, chtěl se zapsat do dějin. Anna se sama pro sebe ušklíbala, jak si mohla myslet, že by mu mohla stačit ona? Čím je starší, tím je hloupější.

Ten zhroutený tvor pohlcený stereotypem, ta troska člověka, to pako, které mělo dennodenně stejným chováním blízko k robotovi, se konečně odhodlalo k otázce: "Proč mi to všechno říkáte?"

Konečně se jí podíval zpřímá do očí. Jako by prosil, aby vykřikla: "Apríl!" Škemral o to, aby mu vrátila jeho nudný a pohodlný život. Měl z ní strach, protože narušila jeho svět. Jako malé dítě. Rozhodla se během vteřiny. "Myslela jsem, že se stanete mým spolupracovníkem, ale... Danieli!" Na její zavolání se přihnalo všech sedm navlas stejných Danielů. Jeden z nich držel v ruce šálek kávy. "Zabte ho," rozkázala jim chladně.

Otočila se a odešla z místnosti. Artur se nezmohl ani na výkřik.

Svého bratra zabila, aby Robertovi a sobě uvolnila cestu. Když začal být Robert nebezpečný, sprovodila ze světa i jeho, nehodlala skončit jako opuštěná milenka a výzkumnice, které ukradli její vynález. Artur byl prostě omyl, vůbec ho do toho neměla zatahovat. Ale nemohla riskovat, že by vyzradil její tajemství.

Povzdechla si. Pokud má uskutečnit svůj plán, potřebuje k sobě ještě někoho. Ale existuje ten pravý člověk? V předsíni se zarazila při pohledu do zrcadla. Vrásky. Opraný župan. Bosé nohy, které zábly na dlaždičkách. Ani po ní by se už nikdo neotočil. Rozhlédla se po všudypřítomných kobercích a křišťálových lustrech. Dědictví po babičce, bohatě by jí stačilo k pohodlnému životu. Ona však chtěla něco víc! Nenarodila se proto, aby shnila v domě, který připomíná muzeum!

Rozhodným pohybem vyměnila župan za kabát a udělala něco, čemu se léta vyhýbala. Odešla ze svého domu.

Anežka Malínská